Ч. 154. Середа 27 (14) липня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи угорскі. — Торговельний договор з Сербією. — Замах на бувшого іспаньского президента міністрів. — Цивільна лїста англійского короля.

Є. В. Цїсар принимив в суботу о год. 12 в полудне в Ішли президента угорского кабінету ґр. Кін-Гедерварі'ого на окремій авдиенциї. Ґр. Гедервар предложив Цїсареви димісию бана Хорватиї дра Томасича, але Цїсар тої димісиї не принимив. Дотичне Найвисше письмо цїсарске буде оповіщене в нинїшній угорскій урядовій часописи.

Тим способом хорватска криза полагоджена, а в Будапешті надіють ся, що сербско-хорватска коалїция перестала тепер робити трудности банови. Не сумнїваають ся також, що др. Томасич піддасть ся волї Монарха.

Єго полишенє в урядї єсть скріпленем становища угорского правительства. Корона бо відкидаючи димісию бана, виявила дуже сильне довіриє до правительства, котрого так легко не можна буде захитати. — На нині постановлено конференцию ґр. Гедерварі'ого з баном.

Перебуваючі в Будапешті хорватскі полїтики висказали пересьвідченє, що коалїция похвалить рішенє Монарха і перестане працювати над заостренем непорозуміня. Іменно відступить коалїция певно від жаданя, аби усунено шефа секциї Араніцкого.

В угорскій адресовій дебатї забрав оногди голос також президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі. Він відповідав на закиди, пороблені правительству послами ґр. Апонїм і Батиянїм. Замітні єго слова що до банкового питаня. Він виступив рішучо в обороні єдности австро-угорского банку. Показало ся, що значить та єдність в критичних часах, які були настали для Угорщини. Коли іменно рознесла ся була за границею вість про розвязанє банкової єдности, повідсилано з заграниці з поворотом угорскі папери. Але в тій критичній хвили доведено до єдности банку; се причинило ся сейчас до того, що заграниця взяла назад звернені папери.

Виступив ґр. Кін також в обороні армії. Армія є не лише в Угорщині, але всюди найважнїйшою институциєю. Бо на що здалиб ся всякі змаганя до внутрішного розвитку краю, колиб він не був в силї оперти ся сусїдам? Тоді сильнїйші сталиб диктувати, який має бути економічний розвиток краю. Був час, а іменно з нагоди прилуки Босни і Герцеґовини, що заходила можливість викликаня босаньского питаня. І щож не допустило до сего, як не наша могутна армія, що в тяжких хвилях мусїла оперти ся і імпонувати цїлій Европі, щоби довести до признаня нашого вчинку.

Що до питаня про виборчу реформу, то се була власне добра сторона престольної бесіди, що она висказала ся про те питанє дуже осторожно. При розвязаню такого важного питаня треба мати на взглядї ріжні обставини, а булоб гріхом задля гарних фраз, наразити на ушкодженє, властиво на розвязанє питаня. Ґр. Кін замічає, що навіть найдальше ідуче розвязанє питаня про виборчу реформу в ліберальнім дусї не було би небезпечним для краю і народу. Питанє про виборчу реформу не запозичила Угорщина в Австриї, бо то питанє виринуло перше в Угорщині, хоч здїйстнено єго зараз в кілька місяців в Австриї. Так отже виборча реформа є для Угорщини домородним продуктом.

Наради в справі торговельного договору Австро-Угорщини з Сербією доведено в пятницю до кінця.

ПІТІПЕТЛЬ і ПОТОПАТЛЬ.

(Американьска сьміховинка).

Нїхто би й не придумав, що то може з чоловіка зробити ся. Як би то не було приключило ся менї самому і як би я прочитав був тоту історию в ґазетах, то я би таки на голос розсьміяв ся і лаяв би ся на ту безличність, з якою тоті ґазетники пускають тумана своїм читачам. Але як сказано, таке дїйстно приключило ся та ще й менї самому. Я, бачите, став був одного разу — хоч лиш на короткий час — властителем вульканів. Властителем справдешних огнистих гір. А як склала ся тота, признаю отверто, досить неймовірна істория, розкажу зараз вірно по правдї, як було.

Я мав колись вуйка, котрий був довгими лїтами касиєром при однім з тутешних банків. Той вуйко Роберт виїхав був одного дня на кошт якраз того самого банку до Америки. То лиш було дивне на цїлій тій справі, що анї директори анї рада надзираюча нїчого наперед о тім не знали. Правда, що опісля були об тім тим лїпше повідомлені.

Отже вуйко Роберт виїхав був до Америки в супроводї яких пятьдесять тисячів риньских, які перед тим не належали до него. Але від тої хвилї уважав я єго ще лиш за далекого свояка. Всї стежні листи, всї детективи і цїла погранична полїция не вдіяли єму нїчого і вуйко Роберт дістав ся щасливо до нового сьвіта.

Як всї Американцї того рода не умів він як слїд обходити ся з грішми, що колись не належали до него, і небавком настала у него посуха, хоч мешкав над морем. Тоді зачав він заробляти на хлїб насущний на всякий можливий американьский спосіб. Був кельнером, накладачем вугля, візником при кіннім трамваю, видавцем ґазети, учителем танців, корабельником, лїкарем, клюбовим бесїдником, основателем нової віри, гуртівником, сенатором, чистив чоботи — а всїм тим лиш короткий час і з всїляким щастєм. Наконець взяв ся до ремесла заклинача змій. Коли й той інтерес вже не ішов і він мало що з голоду не згинув, не знав вже Роберт иншої ради як їсти змиї. Як він їх прилагоджував, чи присмажував з булочкою, чи може з білим вином і труфлями, того на жаль не міг я вже довідати ся. Але наконець вичерпав ся і запас гадюк, а коли він знов лишив ся без нїчого, не надумуючись довго, вступив за мурина до цирку. Вуйко Роберт умів добре їздити на кони і длятого вивчив ся борзо якоїсь штуки, з котрої собі дуже богато обіцював. Але вже при першім виступі перепав в страшенний спосіб. А то ось як було.

Цирк був то так зване „лїтнє заведенє“, збитий лиш з дошок а в горі зовсїм отвертий. Отже коли вуйко Роберт на пишнім арабскім кони вїхав до манежі і хотів показувати свою штуку, пустив ся нагло страшенний дощ. Публика складала ся по половинї з білих по половинї з муринів. Білі джентльмени, котрі очевидно мали Роберта за мурина, почали свистати, вигойкувати та кидати в него гнилими яблоками і бараболями. Але так було лиш до половини представленя. Тимчасом дощ змив єму фарбу з лиця а тоді зачали мурини вигойкувати та кидати в него твердими предметами, що знов білим не сподобало ся. Коротко сказавши зробив ся страшенний заколот а мій вуйко скористав з того і покинув цирк на завсїгди. Очевидно забув серед того заколоту злїзти з арабского коня і пігнав ним в сьвіт, що лиш кінь мав сили. Така робота спонукала знов публику посідати на всї конї, які ще були в цирку і пустити ся в погоню за втікачем. Навіть взяли були з собою грубий посторонок мабуть на то, щоби за утрачену забаву в цирку забавитись трохи малим лїнчом. То в Америцї дуже улюблена а дешева народна забава.

Але з лїнчу не було нїчого, бо вуйко Роберт мав занадто жвавого коня, на котрім в спокою переїхав через половину Америки, аж опинив ся в Калїфорнії, де всї гори, ріки і кишенї повні золота. Розуміє ся, що він став зараз копальником золота.

А то звістна річ, що калїфорнійскі копальники золота дїлять ся на дві великі громади. Що дня сподївав ся, що ляже богачем спати і що дня будив ся бідачиском. Так не міг він довго видержати, а що він з прочими джентльменами табору жив і без того лиш в мірній дружбі, бо они в непонятний спосіб наставали на то, щоби він лиш в своїм власнім а не в сусїднім паю шукав золота, то він не надумуючись довго покинув так невроджайні для него золоті поля і повандрував до цен-

Вечером того дня видано в Білгороді такий комунікат: Між австро-угорскими а сербскими відпоручниками прийшло в справі торговельного договору до цілковитого порозуміня і тепер іде лиш о списане єго. Новий договор опертий на тій самій підставі, що договор з р. 1908, тілько містить ся в тіснійших межах. Взаїмні уступки і привілеї рівні. — При кінци нарад міністер справ заграничних Милованович попращав ся з відпоручниками, бо виїздить на лїчене до Марієнбаду. Підписане нового договору послідує на другий тиждень.

Бувший іспаньский президент міністрів Мавра прибув онагди до Барцельони, щоби на кораблі „Мірамаре" удати ся на Майорку. На двірци очікували на него цивільні войскові власти, епископ з Барцельони, шеф поліциї і богато приятелів. В хвили, коли Мавра висїдав з ваґону і станув серед родини на плятформі, зачав стріляти до него 18-лїтний молодець Поза Рокка з бравнінґа. Перший вистріл зранив Мавру в рамя, другий зранив архіваря Олівера, котрий очікував приїзду Маври. В тій хвили сестріниця Маври кинула ся на Рокку і старала ся вирвати єму з рук зброю. В шамотаню впав третий стріл. На двірци повстала паніка. Кількох офіцирів кинуло ся на Рокку, щоби єго злінчувати. Поліциї ледви удало ся вирвати Рокку з рук товпи.

Переведено ревізию в помешканю Рокки і у мешканців „Людового Дому", але не знайдено нічого підозріного. Арештовано брата і батька Рокки, котрі мали знати про єго наміри. Єго самого сковано й відведено в автомобілі на поліцию. Він поводив ся цілком спокійно і заявив, що хотів лише дати научку Маврі за єго реакцийне поведенє в часї остатних подій в Барцельоні м. р. Убити єго не хотів.

Мавра ранений легко в праву ногу і ліву руку. Рани заблизнять ся до 5 днів.

В парляменті предсїдателї обох палат остро осудили замах на Мавру. До їх виводів прилучив ся і президент міністрів Каналєхс.

На засїданю льондоньскої „низшої палати" з пятниці ухвалено 197 голосами против 19 цивільну лїсту анґлїйского короля. Після сеї резолюциї король буде дїставати 470.000 фунтів штерлїнґів для себе і на двір, по 10.000 ф. шт. для кождого сина від 21-го року житя і по 6.000 ф. шт. для кождої дочки. Король не платить особисто-доходового податку, але обовязаний з цивільної лїсти покривати репрезентацийні видатки. Престолонаслїдник князь Уельский не дїстає ніяких апанажів, але зате побирає доходи з провінций Корнвалю і Лянкастру.

Против цивільної лїсти короля і против віддання престолонаслїдникови доходів з Корнвалю і Лянкастру виступив робітничий посол Барнес, ставлячи внесенє, щоби лїсту знижити на 385.000 ф. шт. Внесенє се одержало всего 26 голосів против 207.

Новинки.

Львів, дня 26-го липня 1910.

— **З зелїзниці.** „Gazeta Lwowska" оголошує розписане достави матеріялів канцелярийних для ц. к. дирекциї зелїзниць державних у Львові на рік 1911. Дотичні оферти споряджені на приписаних формулярах належить вносити найпізнїйше до 19 серпня с. р. до год. 12 в полудне до ц. к. дирекциї зелїзниць держ. у Львові. Близші условини сеї достави подані в Gaz. Lwow. і можуть бути також переглянені в відділї II для справ правничо-адміністрацийних в ц. к. дирекциї зелїзниць держ. у Львові.

— **Нові стокоронівки.** З днем 22 серпня с. р. австро-угорский банк розпічне видаване 100-коронових банкнотів з датою 2 січня с. р. Давнїйші банкноти з 1902 р. будуть стягнені. Нові 100-коронові ноти широкі 108 мм., а довгі 163 мм.

— **П. Саломеа Крушельницка.** звістна оперова співачка — як доносять часописи — звінчала ся в Буенос Айрес в Арґентинї з адвокатом з Віареджіо. Цезаром Річчіоні, який від кількох лїт був єї секретарем і повновласником в контрактових справах.

— **Смерть коний від пчіл.** З Городка коло Львова доносять: Перед кількома днями оден господар виїхав в поле, коні спутав на пасовиску а сам пішов жати. Коні зайшли близько пасіки і тут кинули ся на них роєм пчоли та так їх жалами потяли, що звірята погинули.

— **Дрібні вісти.** Frankf. Ztg. доносить, що в аґенциї российско-хіньского банку украдено ріжних акций на 70 міліонів долярів. — Анґлїйскі суфражистки в Льондонї задумують уладити масову процесию, в котрій має взяти участь 350.000 женщин. До походу замовлено 40 музик. — В однім пічліговім домі в Кракові арештовано молодого чоловіка, що не хотів заплатити. Показало ся, що се 21-лїтний Тадей Рогальский, почт. асистент у Фльориниці під Грибовом, котрого переслїдують стежними листами за дефравдацию 900 К.

— **Артилерия гонведів.** Budapesti Hirlap доносить, що найвисша войскова управа постановила завести подібно як при австрийскій краєвій обороні також при угорскій краєвій обороні (гонведах) артилерию. Буде отворених 8 полків артилериї гонведів, кождий по 4 батериї, а батерия має складати ся з 6 армат. Полки мають бути заведені в часї 4 лїт, що викличе конечність підвисшеня презенцийного стану.

— **Дохід з голосу.** Славний італїяньский тенор Карузо приїхав з Америки на лїто до вітчини і перебуває тепер в Римі. З того приводу римскі часописи доносять дещо про зарібки Каруза в Америці. Карузо виступав в нюйорскій Metropolitan opera і заробив в послїдних лїтах 8 міл. лїрів. Перед 15 лїтами заробляв 80 лїрів на два тижні. Карузо каже, що є знов заанґажований в Metropolitan opera на 3 роки з винагородою 10.000 лїрів за вечір. В Европі готов також виступати, але лише за 20.000 лїрів вечірного гонорара.

— **Репертуар руско-народного театру** в Збаражи під дирекциєю Йос. Стадника. Саля „Сокола". Початок о 8 год. вечером.

В середу, 27 с. м. „Продана наречена", опера в 3 діях Ф. Сметани.

В четвер, 28 с. м. 1) „Комедия про чоловіка, котрий одружив ся з німовою" в 2 діях Г. Франса, переклад Й. Стадника; 2) „Комедия про чоловіка, котрий редаґував „Хлїбороба" в 2 діях, перерібка з новелї Твена, переклад Й. Стадника.

— **Огні.** В Білинцї малій, самбірского повіта вибух дня 23 с. м. пополудни огонь на гумнах гр. Стефана Коморовского в часї омолоту збіжа паровою молотільнею. Пожежа, спричинена неувагою і незнанєм обходженя

тральної Америки. В тамошній великій державі Ріобамба вступив він до войскової служби, але що не мав ні гроший ні протекциї, то мусів вдоволити ся ранґою ґенерала. Инші зачинають там зараз від маршалків. В Ріобамба вуйко Роберт нераз відзначив ся, особливо в борбах з Індиянами.

Дуже довгий час опісля не чув я вже нічого про того вуйка, аж одного дня дїстаю телєґраму з Бреми, в котрій властитель тамошного готелю Ґренляндия взиває мене, щоби я безпроволочно приїхав, бо якийсь Американець іменем Філліппо Ґонцалєц Родріґец Міґуель Роберті хотів би конче зі мною поговорити. Я відтелєґрафував, що не маю анї часу анї гроший на прогульку, впрочім можна зі мною тут ул. Мостова ч. 18 перший поверх пяті двері на право поговорити кождого дня по полудни межи 2 а 3 годиною. А коли хто хоче, що може зійти ся зі мною що вечера в реставрациї під „веселим воробцем" при ювилейнім столї. На то дїстав я з готелю Ґренляндия другу наглячу депешу з вістию, що пан Філіппо і т. д. Роберті, то богатий Американець, чувствує ся близьким смерти і хотів би розпорядити спадщиною та якраз задля того хотів би поговорити зі мною.

Роберті, Американець, спадщина — аж тепер прийшов менї вуйко Роберт на гадку. То ніхто инший лиш він, що пропав був без вісти. В двадцять чотири годин опісля був я вже в Бремі в готели Ґренляндия при ложи Американця. Дійстно то був вуйко Роберт. Він зараз обняв мене і заходячись під плачу та дрожачим від зворушеня і ослабленя голосом відозвав ся:

Сину мій, сину мій... Ріобамба... Пітіпетль... Потопатль !...

Я попросив єго, щоби він говорив якоюсь більше европейскою мовою, бо я центрально-американьским говором лиш дуже слабо знаю. Тоді він подивив ся на мене сумним поглядом і зітхнувши, як колиб єму лекше стало, сказав:

— Ах, сину мій, як то добре, що ти приїхав. Моє житє числить ся ще лиш на минути і длятого хочу приступити зараз до річи: Отже, як сказано, мій сину: Ріобамба, Пітіпетль, Потопатль...

— Що хочете тим сказати, вуйку!

— То твоя спадщина в Ріобамба, яку тобі отсим передаю. То овоч моїх довголїтних змагань і трудів.

— Моя спадщина? Чи то якісь ґрунти, поля, луки?

— Ні, дежтам. То дві гори. Дві величезні гори в Ріобамба. Одна називає ся Пітіпетль а друга Потопатль.

— Дві гори...!

— Так, дві огнисті гори.

— Огнисті...

— Вулькани, два справеднші вульканн.

— Бога ради, вуйку Роберте, а щож я пічну з двома вульканами в Ріобамба? — звалив ся я наконець несьміливо сказати.

— Так, мій любий, тоті вульканн можу тобі дарувати, але потрібного до них розуму, щоби їх можна зужиткувати, то нї. То бачиш вже твоя річ.

— А щож ви самі робили з тими вульканами?

— Я був вже за старий до того, мій сину, до того треба молодших сил.

— А якжеж ви прийшли до тих гір?

— О, в дуже простий спосіб. Я дїстав їх в дарунку від правительства в Ріобамба яко признанє за прислугу, яку я зробив державі яко ґенерал і полїтик. Послїдний раз висадив я у воздух ворожий парлямент, парлямент противної партиї — бо то, знаєш, в центральній Америці єсть завсїгди противна партия. Двіста послів згинуло під розвалинами а до того ще й не стверджене число заспаних слуг парляментарних, стенографів, журналїстів...

— Алеж вуйку...

— Так то так. в центральній Америці годі инакше. Або ти висадиш у воздух або тебе висадять. Иншого способу там нема, щоби полїтичному переконаню допомочи до побіди... Отже як сказано, случайний вибух удав ся знаменито і тим закінчила ся революция. Але треба знати, що в Ріобамба не надають анї шляхотства анї ордерів. Хто відзначить ся в службі вітчини, той дїстає яко національний дарунок один вулькан. За особливо визначні заслуги два й три вульканн. Я одержав посередині: Два вульканн. Як раз той Пітіпетль —

— І Потопатль!

— Добре кажеш. Отже ти маєш їх по менї дїстати. Я тебе завсїгди дуже любив. Коротко сказавши моє завіщанє знаходить ся вже у тутешного конзуля з Ріобамби. Все в як найбільшім порядку. Отже ти моїм універсальним спадкоємцем.

— Який же я вам вдячний, вуйку. Скажіть же, чи ваші, чи наші вульканн ще вибухають?

(Конець буде).

з льокомобілею, в мгі ока огорнула ціле село. Всї селяньскі загороди в числї около 180 при незвичайнім вітрі спопелїли цїлковито. Около 1000 людий стало без даху і без куска хлїба. Люди були тодї в поли при роботї, тому й не було бесїди про ратунок. Із села лишило ся несповна 40 загород. В цїли несеня ратунку нещасним завязав ся місцевий комітет, котрий обдумує средства помочи. — В селї Камінним, надвірняньского повіта, знищив огонь дня 23 с. м. 13 господарств, з котрих лише 4 були заасекуровані в „Дністрі". Находять ся між ними крайні бідаки, що утратили в огни все своє майно, навіть що йно звезене збіже. Просить ся милосердних людий о ласкаву поміч, особливо Всч. сьвященикiв о збірки між вірними та хвальні ради громадскі. Ласкаві датки надсилати під адресою: о. *Олександер Левицкий*, Камінне, п. loco, via Станиславів.

— **Посьвячене дому читальні „Просьвіти" і віче в Вишневі**, рогатиньского повіта, відбуло ся в неділю при великім здвизї доокoличного народу. Просторий дім читальнї „Просьвіти", в якім містить ся читальня, крамниця, саля на збори і т. д. станула на місци, де перед тим стояла коршма. Громада купила коршму і на місци дому темноти і деморалїзациї поставила дім просьвіти народної. Зазначити треба, що коло будови дому богато заслуг положив п. Юрко Заморока, голова читальнї „Просьвіти". По посьвяченю дому читальнї відбуло ся віче, на якім голова укр.-руского парляментарного клюбу др. Кость Левицкий здавав звіт з посольскої дїяльности. Зібрані ухвалили свому послови і цїлому клюбови votum довіря. Віче протягло ся до пізного вечера, а що при тім почав іти великий дощ, то се перешкодило др. К. Левицкому виїхати на час з Вишнева і поїхати до Болехова, де мав брати участь в нинїшній нарадї орґанїзациї нац.-демократичної партиї.

— **Стрийска філїя** краєвого рільничого товариства „Сільский Господар" відбула дня 1 липня надзвичайні загальні збори. Численна участь членів (явило ся їх 200, переважно селян) сьвідчила про те, що та нова орґанїзация здобуває собі щораз ширші круги прихильників. Голова філїї п. Захаріїв зложив звіт з дотеперішної дїяльности, котра вже в початках є досить видатна. Розпочата на весну с. р. торговля насїня станула на трівких основах, а в будучности може принести навіть значні доходи. В найблизшім часї розвине філїя ширшу дїяльність в напрямі торговельнім, та через уряджуванє зимових курсів для селян і і закладанє кружків „Сільского Господаря". В справі господарских кружків виголосив о. Гошовский окремий реферат, в котрім порушив найбільше пекучі завданя нашої господарскої орґанїзациї. По оживленій дискусиї приступлено до доповняючого вибору видїлу. Вибрані зістали: о. І. Бордун з Бережниці і п. Михайло Люфаса з Грабівця яко видїлові, а пп. Юрко Опришко і Сень Щупак з Фалиша яко заступники видїлових.

— **Сегорічні маневри.** „Neues Wiener Tagblatt" доносить, що в диспозициях що-до сегорічних цїсарских маневрів зайшла зміна, бо в північній Угорщинї і в полудневo-західній Галичинї, де мають відбувати ся маневри, вибухла зараза серед копит. Наслідком того перемиский корпус участи в маневрах не возьме. Про відкликанє самих маневрів нема бесїди.

Міністерство війни і генеральний штаб видали доповняючі приписи для войскових вправ, котрі взивають до більшого ощаджуваня вояків і материялу на маневрах. Головно остерігають перед занадто частими нічними вправами, що переходять сили вояків. Приписи ті призначені специяльно для теперішних маневрів, бо при торічних маневрах лучало ся богато нещасливих випадків з причини вичерпаня сил вояків.

Телеґрами.

Відень 26 липня. „Fremdenblatt" пише: З Будапешту наспіла вість о відкликаню цїсарских маневрів. Вість та є неправдива. Маневрів не відкликано, а тілько коли покаже ся конечність, будуть перенесені на инше місце, при чім будуть пороблені деякі зміни в порядку маневрів.

Прага 26 липня. „Narodni Listy" доносять з Берна, що посол др. Страньский зложить провід ческої партиї людової на Мораві. Причиною того має бути становище, яке в ческих справах заняла єго часопись „Lidove Noviny".

Будапешт 26 липня. Парлямент з кінцем слїдуючого тиждня розпічне ферії, а відтак збере ся знов 28 серпня для вибору членів делеґаций.

Будапешт 26 липня. Тутешна урядова часопись оповіщує цїсарске письмо до бана Томасича, котрим Цїсар не приймає єго димісиї.

Константинополь 26 липня. Болгарский посол в приязний спосіб звернув увагу Порти на велику еміґрацию македоньского населеня до Болгариї і вказав, що причиною того руху є безоглядне розоружуванє македоньского населеня. Посол висказав надїю, що Порті удасть ся здержати ту еміґрацию з Македониї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·18.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Дахівки цементові виробляє ся **найліпше і найдешевше** лише на патентованій машині дра ҐАСПАРОГО:

„ТРИ ЗВІЗДИ“

Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машині **„Фенікс“**, а пат. **форми** дра Ґаспарого **до виробу бетонових рур** узнано в цілім сьвіті за найліпші.

НАЙЛІПШІ МАШИНИ

до вужиткованя піску доставляє специяльна фабрика **Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.**

Заступництво для Галичини:

Цементовий Промисл. Львів, ул. Кароля Людвика ч. 5.

Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелізниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білєти на всї зелїзниці в краю і за границею.

Старинні книжки і письма всілякого роду, **печатані і писані рукою**, навіть ушкоджені і неповні, як то: церковні, історичні, поученя, повісти, житя сьв., пісні і т. п. **купую за високу ціну.** Прошу присилати до перегляду, всї кошта зверну осібно.

— Адресувати до —

УРЯДУ ПАРОХІЯЛЬНОГО

в Борусові п. Бориничі (Borynicze).

10 К денно

може кождий дуже легко заробити. Просить ся адресувати до фірми

Як. КЕНІҐ, Відень VII/3.

Уряд почтовий 63.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає

богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.